

[Thøstrup.]

toder, vi anvender i vor lovgivning, er skyld i administrationsbesværet.

Det første er, at vi er alt for tilbøjelige til, når vi står over for at skulle indpasse uensartede tilfælde under samme lovbestemmelse, i stedet for at anstrenge os for at finde de rette dækkende ord til det formål, vi vil fremme, at udforme en regel, der kun passer halvt, men så til gengæld give den pågældende minister en dispensationsbeføjelse og endog en gang imellem — desværre alt for ofte — nedsætte et nævn til at administrere denne dispensationsbeføjelse. Det er ikke blot dårlig lovgivning, det er i virkeligheden at overføre en del af lovgivningens virksomhed til andre myndigheder end dette ting. I det hele taget er der intet, vor administration lider af som af nævn og råd. Men disse nævn og råd vanskeliggør i en utrolig grad arbejdet for dem i administrationen, der har med de pågældende områder at gøre, og de forflygtiger i ikke ringe grad ansvaret for dem, der skulle have det.

Den anden ting er vor tilbøjelighed herinde til at give lovregler, der er uoverskuelige, komplicerede og svære at forstå. Som et eksempel nævner jeg huslejeloven. Jeg kan forsikre, at en lov som den giver dem, der skal administrere den, uendelige vanskeligheder. Sidste år gennemførte vi 134 love. Kunne vi ikke begrænse antallet af love og så lave dem noget bedre? Hvis lovene var bedre, kunne vi få en hurtigere, bedre og billigere administration.

Jeg har ved en tidligere finanslovdebat opfordret til rationaliseringer inden for statsadministrationen. Jeg ved, at man mange steder er i færd hermed. Jeg tror, det ville være gavnligt, om vi fik en nærmere redegørelse herfor fra de enkelte ministerier. Jeg fik forleden en sådan redegørelse fra justitsministeriet i anledning af nogle udtalelser, jeg havde fremsat. Men lad os også få det fra de andre ministerier.

Under rationaliseringer hører også spørgsmålet om, hvorvidt vi anvender overkvalificeret arbejdskraft. Man er i de fleste ministerier alt for tilbøjelig til at anvende denne overkvalificerede arbejdskraft. Vi har i finansudvalg og i lønningsråd stået over for forslag om ansættelse af jurister og politier til stillinger, som lige så godt, ja, måske bedre, kunne klares af en flink kon-

torist. Overgangen til overenskomstlønning for en meget stor del af akademikerne i statens tjeneste har jo givet en lang række problemer, og de skal nu behandles i en kommission, der nylig er nedsat. Jeg tror, at staten i den tid, da alle ansatte var tjenestemænd, gjorde den fejl at tage for mange og lønne dem for dårligt. Ved overenskomstansættelserne er lønnen jo kommet op på noget lignende som i det private erhverv, men har vi ikke vedblivende for mange? I centraladministrationen var tidligere de fleste kun halvdagsbeskæftigede, så nu, hvor de som overenskomstansatte er blevet hel-dagsbeskæftigede, burde der derfor kunne spares en del folk. Jeg tror, at finansudvalget burde have en redegørelse for, om dette er tilfældet.

Der er foran i hvert ministeriums budget et honorarskema. Det giver en række oplysninger, men der er ét forhold, som det ikke giver oplysning om. I hvor mange tilfælde er et stort antal honorarer samlet på en enkelt hånd? Jeg er helt indforstået med, at statens personale — naturligvis først og fremmest i de højere stillinger — må have betydelige indtægter. Jeg vil f. eks. finde det rimeligt, at en departementschefs indtægt nogenlunde svarer til, hvad en bankdirektør i en stor bank har. Men vi møder ustandselig den indvending, at der er mange, der har så mange ekstrajob, at de ikke kan passe deres stillinger rigtigt. Jeg tror ikke, det er rigtigt, men jeg synes, at vi skal have dette spørgsmål klaret. Efter min opfattelse skal vi i statsstyrelsen stræbe imod både i højere og lavere stillinger at have få og godt lønede folk.

Må jeg sige et par ord om kommissioner, thi også kommissionerne spiller jo en rolle på budgettet. Kommissioner er efter min mening uundværlige. Det er gennem dem, spørgsmålene gennemarbejdes og lovgivningen får form. Kommissionerne kan blive for store og for uhandlelige, og det er vel heller ikke helt ved siden af, når der i „Admiralens vise“ synges om én, der kom ind i en fin kommission og sad der mange år i træk og ikke sagde et kvæk. Mon ikke vi i finansudvalget skulle undersøge, om der ikke er kommissioner, der har siddet mange år i træk og ikke sagt et kvæk?

Jeg har gang på gang i finansudvalget ivret mod tjenesteboliger. Tjenesteboliger